

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouă

Dezvăluirea triplei aplicări a profeției: semnificația profetică a capitolului al nouălea din Apocalipsă și mișcarea de reformă modernă

Jeff Pippenger
2024-03-01

Prima jumătate a capitolului al nouălea din Apocalipsa identifică a cincea trâmbiță, care este cel dintâi vai, iar a doua jumătate a capitolului identifică a șasea trâmbiță, care este al doilea vai. Ambele trâmbițe sunt reprezentate grafic pe diagramele pionierilor din 1843 și 1850. Când ultimele șase versete ale capitolului al unsprezecelea din Daniel au fost desigilate la timpul sfârșitului, în 1989, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, a început mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Între adevărurile recunoscute în 1989 se numărau marile mișcări reformatoare din istoria biblică și faptul că toate erau paralele unele cu altele. Toți profeții, și prin urmare fiecare istorie sacră, inclusiv mișcările reformatoare sacre, ilustrează marea mișcare reformatoare finală a celor o sută patruzeci și patru de mii, care este totodată puternica mișcare a îngerului al treilea. Când începe procesul de pecetluire, tot atunci începe și stropirea ploii târzii. Desigilarea mișcărilor reformatoare în 1989, urmată de desigilarea ultimelor șase versete din Daniel unsprezece în 1992, a produs un climat de împotrivire, așa cum se întâmplă întotdeauna când un adevăr nou și prezent este desigilat.

Pe fondul împotrivirii față de adevărul ultimelor șase versete din Daniel 11, Domnul a descoperit adevărul că istoria profetică a Romei păgâne, combinată cu istoria profetică a Romei papale, așa cum este întemeiată pe mărturia a doi martori, identifică istoria profetică a Romei moderne. A fost recunoscută regula aplicării triple a profeției și, ulterior, ea a fost folosită pentru a apăra împotriva erorii și pentru a identifica și a statornici adevărul. Regulile care susțin că fiecare linie a reformei este paralelă cu celelalte linii de reformă, precum și regulile asociate cu o aplicare triplă a profeției, au devenit temelia regulilor care au fost stabilite în mișcarea îngerului al treilea, așa cum fuseseră prefigurate de regulile stabilite, aplicate și publicate în istoria millerită.

Aplicarea triplă a profeției, drept regulă, a fost desigilată pentru mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ei sunt mișcarea ploii târzii, iar Islamul celui de-al treilea vai este solia ploii târzii. Principiul aplicării triple a profeției a fost identificat de Leul din seminția lui Iuda, cu mult înainte ca Islamul celui de-al treilea vai să intre în istorie la 11 septembrie 2001, căci El a dorit ca poporul Său din zilele de pe urmă să recunoască cu ușurință solia reprezentată de sosirea celui de-al treilea vai, atunci când Își întorcea poporul la cărările cele vechi ale lui Ieremia.

Interpretarea pionierilor privitoare la a cincea și a șasea trâmbiță, așa cum este expusă în capitolul al nouălea din Apocalipsă, era considerată a fi pasajul din cartea Apocalipsei cel mai ferm și mai clar susținut de istorie. Uriah Smith își începe expunerea asupra capitolului al nouălea din Apocalipsă apelând la cuvintele istoricului Keith pentru a sublinia tocmai acest lucru.

„Pentru o expunere a acestei trâmbițe, vom recurge din nou la scrierile domnului Keith. Acest scriitor spune pe drept cuvânt: «Cu greu se poate găsi o înțelegere atât de uniformă între interpreți cu privire la vreo altă parte a Apocalipsei precum cea privitoare la aplicarea celei de-a cincea și a celei de-a șasea trâmbițe, sau a primului și celui de-al doilea vai, la sarazini și turci. Este atât de evident încât cu greu poate fi greșit înțeles. În loc de un verset sau două care să desemneze pe fiecare în parte, întregul capitol al nouălea din Apocalipsă, în părți egale, este consacrat descrierii amândurora.»” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Împărțirea pe capitole a primului și celui de-al doilea „vai” delimitează istoria primului „vai”, reprezentat de Mahomed. Acesta este localizat geografic prin ceea ce istoricul Alexander Keith numește sarazini, ceea ce astăzi am numi Arabia. Istoria celui de-al doilea „vai”, reprezentat de Osman I, este localizată geografic în Turcia, a cărei populație istoricul o identifică drept turci. Istoria primului „vai” a fost localizată și împlinită în Arabia, locul de naștere al Islamului și al lui Mahomed. Istoria celui de-al doilea „vai” a fost localizată și împlinită în Turcia, locul de naștere al Imperiului Otoman.

Istoria primului „vai” identifică un război care a fost îndreptat împotriva Romei de către războinici independenți, a căror singură alianță reciprocă era religia Islamului. Istoria celui de-al doilea „vai” identifică un război care a fost îndreptat împotriva Romei de către o religie organizată și o putere de stat, numită Califat. În ambele cazuri, fie războiul independent împotriva Romei din istoria reprezentată de Mohammed, fie războiul organizat reprezentat de Ottman, sau Imperiul Otoman, modul de purtare a războiului era acela de a ataca brusc și pe neașteptate. Nu era un război purtat îmbrăcându-i pe toți soldații în uniforme de aceeași culoare, apoi organizându-i într-o linie și mășăluindu-i înainte în bătaia focului armelor, așa cum era obiceiul militar al acelei vremi. Cuvântul „asasin” se bazează pe modul islamic de purtare a războiului, al lovirii pe neașteptate și prin surprindere, care de obicei se solda și cu moartea atacatorului.

Cuvântul „asasin” derivă din cuvântul arab „hashshashin”, care la rândul său provine din „hashish”, însemnând „hașiș” sau „canabis”. Termenul era folosit inițial pentru a desemna un grup secret și fanatic de musulmani ismailiți nizari din Orientul Mijlociu, în perioada medievală. Membrii acestui grup erau cunoscuți pentru metodele lor neconvenționale și adesea violente, inclusiv recurgerea la asasinat politic pentru a-și atinge scopurile. Se spune că, uneori, consumau hașiș pentru a se pregăti de misiuni, ceea ce a dus la folosirea termenului „hashshashin” sau „asasini” în lumea occidentală. Asasinii au fost activi în epoca medievală, în principal în Persia și Siria, și au jucat un rol semnificativ în diverse conflicte politice și asasinat din acea vreme. Termenul „asasin” a pătruns în cele din urmă în limbile europene, ajungând să desemneze, în sens mai larg, persoane care comit omoruri politice sau țintite.

Această modalitate de ducere a războiului este o trăsătură profetică importantă a celor trei vaiuri, căci rolul profetic al Islamului este să provoace război. Islamul, ca simbol, este în întregime legat de război, iar în Apocalipsa, capitolul nouă, Islamul primului și celui de-al doilea vai constituie o ilustrare a războiului lor. Războiul lor este identificat în cartea Apocalipsei drept acțiunea care mânia neamurile, chiar înaintea închiderii timpului de probă.

Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să dai răsplata robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

„Neamurile” sunt făcute „mânioase”, chiar înainte de venirea mâniei lui Dumnezeu, iar mânia lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în cartea Apocalipsei, constă în cele șapte ultime plăgi care vin la închiderea timpului de probă al omenirii. În verset sunt trei repere: stârnirea la mânie a neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea de a-i judeca pe cei morți. Judecata morților la care se face aici referire este judecata celor morți nelegiuți, care are loc în timpul mileniului de o mie de ani, și nu judecata de cercetare a morților care a început la 22 octombrie 1844. Sora White afirmă limpede că cele trei repere din acest verset sunt distincte și au loc în ordinea din verset.

Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea ca morții să fie judecați erau separate și distincte, una urmând-o pe cealaltă; de asemenea, că Mihail nu se ridicase și că vremea de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată, încă nu începuse. Acum neamurile se mânie, dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, El Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, și atunci vor fi vărsate cele șapte plăgi de pe urmă.

"Am văzut că cei patru îngeri aveau să țină cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă." Scrieri timpurii, 36.

Rolul Islamului în ultima carte a Bibliei este să mânie neamurile, iar aceasta se realizează prin război. Rolul Islamului în prima carte a Bibliei este să aducă laolaltă mâna fiecărui om din lume împotriva Islamului, reprezentat de Ismael.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Cuvântul „mână”, ca simbol, este asemenea tuturor simbolurilor biblice și poate avea mai mult de un înțeles, în funcție de contextul în care este folosit. De departe, „mâna”, ca simbol în profetia biblică, este un simbol al războiului. Cuvântul ebraic tradus prin „om sălbatic” este termenul pentru asinul arab sălbatic, care comportă câteva implicații profetice importante, dintre care una este că asinul arab este membru al familiei de animale Equidae, la fel ca și calul. În Apocalipsa, capitolul nouă, și pe ambele hărți sacre ale lui Habacuc (hărțile pionierilor din 1843 și 1850), calul este folosit ca simbol al războiului reprezentat de Islamul celor trei vaiuri. Prima și ultima mențiune a Islamului, așa cum apar în cartea Genezei și în cartea Apocalipsei, identifică Islamul cu simbolul familiei Equidae (asin sau cal), iar ambele subliniază rolul Islamului de a aduce război „fiecărui om” (națiunilor).

În cartea Apocalipsei, capitolul nouă, versetul unsprezece, caracterul Islamului este identificat, căci, în profetie, caracterul este reprezentat printr-un nume. Numele dat împăratului care stăpânește peste Islam reflectă acea primă referință la Islam din Cartea Genezei, unde este scris că caracterul sau duhul lui Ismael „va locui în prezența tuturor fraților săi”. Împăratul care stăpânește peste întregul Islam este duhul lui Ismael (împăratul lor), a cărui mână este „împotriva fiecărui om”.

Și aveau peste ei un împărat, care este îngerul adâncului fără fund; numele lui, în limba ebraică, este Abaddon, iar în limba greacă își are numele Apolion. Apocalipsa 9:11.

În Vechiul Testament, reprezentat de ebraică, sau în Noul Testament, reprezentat de greacă, entitatea care domnește peste adepții religiei Islamului este identificată fie ca Abaddon, fie ca Apollyon, care, în ambele limbi, înseamnă "moarte și nimicire". Moartea și nimicirea constituie caracterul Islamului, fie că este reprezentat în Vechiul sau în Noul Testament. Caracteristicile specifice ale duhului care stăpânește în lăuntru fiecărui adept al Islamului, în legătură cu simbolul asinului sau al calului, sunt elemente atât ale primei, cât și ale ultimei referințe la Islam. Aceste două atribute profetice poartă semnătura lui Alfa și Omega. Când Sora White identifică mesajul care îi aduce la viață pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept puternica oaste a îngerului al treilea, ea afirmă următoarele:

Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în urma sa.

„Să dormim noi chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim greoi și reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca să poată sta pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele patru vânturi sunt ținute în timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar cele patru vânturi sunt un „cal mânios” care poartă „moarte și distrugere în calea sa”. La 11 septembrie 2001, al treilea vai a intrat în istoria profetică, aducând „moarte și distrugere”, astfel „mâniind neamurile”, când a lovit țara glorioasă spirituală „în mod brusc și pe neașteptate”. La 7 octombrie 2023, al treilea vai și-a continuat calea de „moarte și distrugere”, astfel „mâniind și mai mult neamurile”, când a atacat țara glorioasă literală „în mod brusc și pe neașteptate”. Primul atac neașteptat a marcat începutul perioadei pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar atacul recent din 7 octombrie 2023 marchează începutul perioadei de încheiere sau „binding off” a pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Vom dormi oare chiar la hotarul lumii veșnice?

Pe ambele hărți sacre ale pionierilor, Islamul primului și celui de-al doilea vai este ilustrat grafic prin războinici islamici călărind pe caii lor de război. Călărețul de pe calul de război al primului vai, în ambele ilustrații, ține o sulită, iar călărețul de pe calul care reprezintă al doilea vai trage cu o pușcă. Deosebirea este identificată limpede în Apocalipsa, capitolul nouă, căci în istoria celui de-al doilea vai a fost inventat praful de pușcă și folosit pentru prima dată în război. Comentând versetele șaptesprezece până la nouăsprezece din Apocalipsa, capitolul nouă, Uriah Smith consemnează următoarele:

Prima parte a acestei descrieri poate face referire la înfățișarea acestor călăreți. Focul, ca desemnare cromatică, stă pentru roșu, „roșu ca focul” fiind o formulă frecventă de exprimare; iacintul, sau hiacintul, pentru albastru; iar pucioasa, pentru galben. Aceste culori predominau în mare măsură în îmbrăcămintea acestor războinici; astfel încât descrierea, potrivit acestei perspective, s-ar potrivi cu acuratețe uniforme turcești, care era alcătuită în mare măsură din

roșu, sau stacojiu, albastru și galben. Capetele cailor erau, ca înfățișare, asemenea capetelor leilor, pentru a denota puterea, curajul și ferocitatea lor; pe când ultima parte a versetului face, fără îndoială, trimitere la folosirea prafului de pușcă și a armelor de foc în scopuri războinice, care atunci abia fuseseră introduse. Întrucât turcii își descărcău armele de foc călare, privitorului aflat la depărtare i s-ar fi părut că focul, fumul și pucioasa ieșeau din gurile cailor, așa cum este ilustrat în planșa însoțitoare.

Referitor la folosirea armelor de foc de către turci în campania lor împotriva Constantinopolului, Elliott (Horae Apocalypticae, Vol. I, pp. 482-484) vorbește astfel: — „«Focului și fumului și pucioasei», adică artileriei și armelor de foc ale lui Mahomet, li se datora uciderea celei de-a treia părți din oameni, adică cucerirea Constantinopolului și, în consecință, distrugerea imperiului grec. Trecuseră acum o mie o sută de ani și mai bine de la întemeierea ei de către Constantin. În cursul lor, goții, hunii, avarii, perșii, bulgarii, sarazinii, rușii și, de fapt, chiar turcii otomani, întreprinseseră asalturi ostile sau o asediaseră. Dar fortificațiile erau pentru ei de necucerit. Constantinopolul a supraviețuit și, odată cu el, imperiul grec. De aici neliniștea sultanului Mahomet de a găsi ceea ce avea să înlăture piedica. «Poți să torni un tun», aceasta a fost întrebarea lui către turnătorul de tunuri care trecuse de partea lui, «de mărimea suficientă ca să dărâme zidul Constantinopolului?» Atunci s-a înființat turnătorii la Adrianopol, s-a turnat tunul, s-a pregătit artileria și a început asediul.»

Este cu adevărat demn de remarcat cum Gibbon, întotdeauna comentatorul inconștient al profeției din Apocalipsă, așază acest nou mijloc de război în prim-planul tabloului său, în narațiunea sa elocventă și izbitoare a catastrofei finale a imperiului grec. Ca pregătire, el redă istoria recente invenții a prafului de pușcă, «acea mixtură de salpetru, sulf și cărbune»; vorbește despre folosirea sa timpurie de către sultanul Amurat și, de asemenea, după cum s-a spus mai înainte, despre turnătorii de tunuri mai mari a lui Mahomed la Adrianopol; apoi, în desfășurarea asediului propriu-zis, descrie cum «salvele de sulite și săgeți erau însoțite de fumul, sunetul și focul muschetelor și al tunurilor»; cum «lungul șir al artileriei turcești era îndreptat împotriva zidurilor, paisprezece baterii tunând deodată asupra celor mai accesibile locuri»; cum «fortificațiile care rezistaseră de veacuri violenței ostile erau dezmembrate din toate părțile de tunurile otomane, multe breșe deschise, iar lângă poarta Sfântului Romanus, patru turnuri aduse la nivelul pământului»; cum, pe când «de pe linii, din galere și de pe pod artileria otomană tună din toate părțile, tabăra și cetatea, grecii și turcii, erau cuprinși într-un nor de fum, care nu putea fi risipit decât prin izbăvirea sau distrugerea finală a imperiului roman»; cum «zidurile duble au fost reduse de tunuri la o grămadă de dărâmături»; și cum, în cele din urmă, turcii, «urcând prin breșe», «Constantinopolul a fost supus, imperiul ei răsturnat, iar religia ei călcată în pulbere de cuceritorii musulmani». Spun că este cu adevărat demn de observat cât de pregnant și izbitor atribuie Gibbon capturarea cetății, și astfel distrugerea imperiului, artileriei otomane. Căci ce este aceasta dacă nu un comentariu la cuvintele profeției noastre? «Prin aceste trei a fost ucisă a treia parte dintre oameni, prin foc, prin fum și prin sulf, care ieșeau din gurile lor.»

'VERSETUL 18. Prin aceste trei a fost ucisă a treia parte dintre oameni, prin foc, și prin fum, și prin pucioasă, care ieșeau din gurile lor. 19. Căci puterea lor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor erau asemenea șerpilor și aveau capete, și cu ele vătămează.'

Aceste versete exprimă efectul mortal al noii modalități de purtare a războiului introdusă. Prin aceste mijloace — praful de pușcă, armele de foc și tunurile — Constantinopolul a fost, în cele din urmă, biruit și dat în mâinile turcilor. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 510-514.

Vom continua studiul celui de-al treilea vai în articolul următor.

Noaptea trecută m-am trezit din somn cu o grea povară asupra minții mele. Le transmiteam un mesaj fraților noștri și surorilor noastre, iar acesta era un mesaj de avertizare și de învățătură, privitor la lucrarea onora care susțin teorii eronate cu privire la primirea Duhului Sfânt și la lucrarea Sa prin agenți umani.

Am fost instruită că un fanatism asemănător celui pe care am fost chemați să-l înfruntăm după trecerea timpului din 1844 avea să pătrundă din nou în mijlocul nostru în zilele de încheiere ale soliei și că trebuie să înfruntăm acest rău la fel de hotărât acum cum l-am înfruntat în experiențele noastre timpurii.

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. O istorie stranie și plină de evenimente este consemnată în cărțile cerului—evenimente care, s-a declarat, aveau să preceadă în curând marea zi a lui Dumnezeu. Totul în lume se află într-o stare de frământare. Neamurile sunt mâniate și se fac mari pregătiri de război. Un neam uneltește împotriva altui neam, și o împărăție împotriva alteia. Marea zi a lui Dumnezeu se apropie cu mare grabă. Dar, deși neamurile își adună forțele pentru război și vărsare de sânge, porunca dată îngerilor este încă în vigoare: să țină cele patru vânturi până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți pe frunțile lor.” Solii alese, cartea 1, 221.